שרי רובר:
„ראיסה מקסימה, חכמה, חמה וקורנת־אישיות!"

לא סוד הוא שהעיתונאי הישראלי יושב במרכזה של ערימת חדשות, והוא צריך רק להחליט מה הוא שולף מתוך הערימה. בעודו מדפיס ידיעה, נוצרות לידו עוד שתיים, המחכות בתור לדיווח. אין הרבה מקומות בעולם, כמו אצלנו, שבהם ההתרחשויות מהירות ממכונות־הדפוס.

השבוע נמצאת בארץ העיתונאית שרי רובר, כתבת מעריב **בז'נבה. שאלתי אותה אם קורה שם משהו בכלל. מלבד ועידות־פיסגה פעם בכמה שנים.**

כאילו לא קורה כלום, אבל תמיד יש משהו. יש כינוסים גדולים, ועידות חשובות, פגישות בין־גושיות, ועידות־פיסגה. ממש היום יש בז'נווה פגישת ארצות אופ"ק, ובשבוע הבא מתחילות השיחות על אפגאניסתאן. לז'נווה באים כולם, מכל העולם, ולכן מעניין להיות שם.

● **מה סיקרת בזמן האחרון?**

לפני 20 יום הייתי במצריים, כנציגת תא הכתבים לאו"ם, וראיינתי את מובארק. אחר־כך הייתי בוועידת־הפיסגה רגן־גורבצ'וב, וסיקרתי בעיקר את העניין של הלובינג היהודי. רק שבמעריב לא פירסמו את מה שכתבתי.

● **מדוע?**

אני התנגדתי להפגנות־היהודים, ואולי זה לא התאים לקו של מעריב.

● **מה עוד עשית?**

פגשתי, ביחד עם כתבים אחרים, את ראיסה גורבצ'וב.

● **האם היא באמת גנבה את ההצגה מננסי רגן?**

בוודאי. ראיסה מקסימה, קורנת אישיות, חכמה מאוד, חמה ומלאת־חן. ננסי רגן, לעומתה, היא קולב לבגדים עם פנים מתוחים.

● **מה זה, בעצם, „גנבה את ההצגה"? איך יודעים את זה?**

ביום מסוים היתה אופציה לכתבים להילוות אל ראיסה או אל ננסי בסיוריהן. כולם נרשמו לראיסה, ואצל ננסי נוצרה בעיה איך למלא את האוטובוס. היה מעניין מאוד.

● **כמה זמן את נשארת באריץ?**

אני נוסעת כבר היום. יש עבודה. אני יודעת שכאן, בישראל, קשה להאמין שקורים דברים גם בחוץ־לארץ.

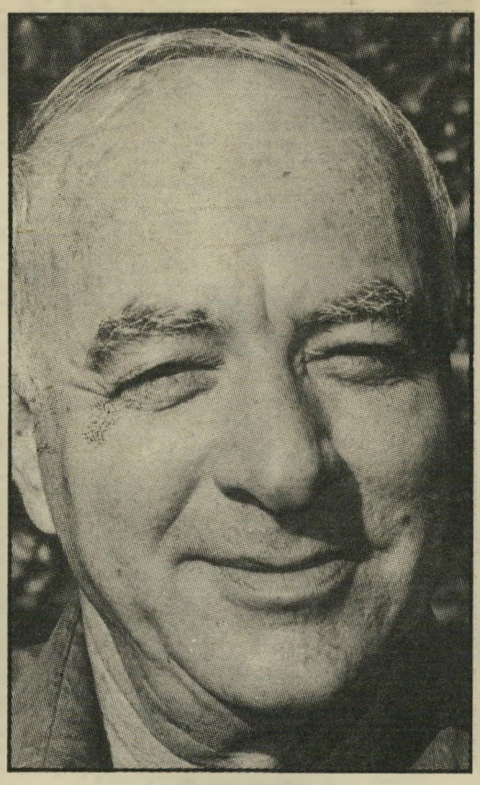

משה עמיר:
„מדוע תייר מעדיף את קפריסין על מדגסקר?"

השבוע מתקיים בארץ שבוע המלונאות. איש יחסי־הציבור טילפן אליי והסביר לי שהמטרה היא להעלות את המודעות של בתי־המלון בארץ. מילים כמו „מודעות" תמיד מצליחות לעצבן אותי, ולכן התקשרתי אל מנכ"ל התאחדות בתי־המלון בישראל, משה עמיר, ואמרתי לו שהוא יכול להפסיק את השבוע, כי במודעות של האנשים יש כבר בתי־מלון, ואם יהיה להם חופש וכסף הם גם ישתמשו בהם.

● **אז מה אתם רוצים?**

קודם כל אנחנו רוצים לחגוג. בחצי השנה הראשונה, החל בינואר ועד יוני, עלו ההכנסות שלנו ב־18% לעומת השנה שעברה. יש להניח שעד סוף השנה יהיו ההכנסות יותר ממיליארד דולר. אז אנחנו חוגגים.

● **אני מאוד שמחה שאתם חוגגים, אבל הרי אתם רוצים להשיג משהו מהשבוע הזה.**

כן. אנחנו רוצים שהממשלה תבין שצריך להעלות אותנו בכמה דרגות ברשימת סדר העדיפויות הלאומי. כמו שפעם היתה ההתיישבות, אחר־כך התעשיה, הגיע הזמן שגם אותנו יקחו ברצינות, כי רק באמצעותנו אפשר לשנות באופן מהיר את מאזן־התשלומים בארץ.

● **הבה נדבר רגע על הדיעה הרווחת, שהתייר מקבל באן שרות איום, ולעומת זאת הוא משלם מחירי־טירוף.**

היו שנים כאלה. הדברים השתנו מאוד בשנתיים האחרונות. אנשים טובים מאוד הגיעו למיקצוע והמחירים ירדו.

● **מה זה „ירדו"? בכמה כסף יכול תייר צעיר, ולא עשיר, להתארח בבית־מלון ישראלי סביר?**

תמורת 8־12 דולר האיש יקבל לינה וארוחת־בוקר נהדרת במלון של שלושה כוכבים, וזה הרבה פחות מספר־שירים קטן שקניתי אתמול לעצמי.

● **אז למה, בכל זאת, יש ארצות מלאות תיירים ויש ארצות כמו שלנו, שלא כל־כך מלאות?**

זו תעלומה. עדיין לא יודעים מה גורם לבן־אדם לצאת מביתו ולמה, כשהוא יוצא, הוא מעדיף את קפריסין על מדגסקר או להיפך. צריך לחקור את זה פעם ברצינות.

● **כמה בתי־מלון יש היום באריץ.**

300 בתי־מלון בכל הארץ.

● **וזה לא מספיק?**

היום בבוקר לא צריך יותר. אבל לבנות בית־מלון זה עניין של חמש שנים, ולכן כבר צריך להתחיל לעבוד.

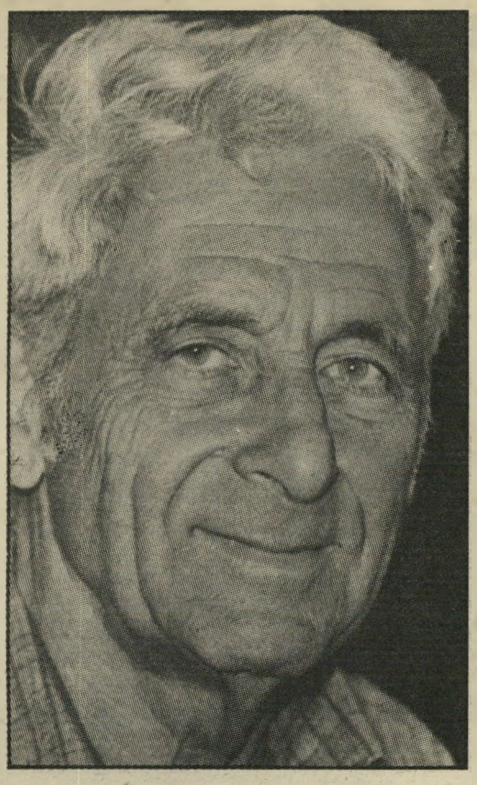

קלאוס רוסרט:
„החיקוי של טוביה הרג את העסק!"

עברו כבר כמעט חודשיים מאז עם אחד עם שיר אחד **ו־68 זמריו. תקליט השיר הופץ בחנויות, וההכנסות הן קודש לשיבעה אירגוני־ילדים בארץ.**

נכנסתי לחנות־התקליטים הכי ותיקה בתל־אביב (45 שנה!), סקאלה. **ברחוב בן־יהודה, ושאלתי את מר קלאוס רוסרט כמה תקליטים של** עם אחד עם שיר אחד **הוא מכר.**

אני חושב שבערך עשרה תקליטים.

● **זה הכל?**

כן. גם מי שקנו, התייחסו אל זה כאל תרומה, ולא כאל תקליט. הרי זה תקליט של שיר אחד, והוא עולה 5500 שקל.

● **חשבת שתמכור יותר?**

בהתחלה חשבתי שאמכור הרבה. אבל היום אני חושב שהחיקוי המצויין של טוביה צפיר הרג את העסק. אני חושב שמישהו היה צריך לחשוב על זה קודם. אם כבר נכנסים [illegible]ית שלי בקשר לעניין הזה, שואלים אם יש כבר תקליט של עכ[illegible] עם שר אחד של טביה צפיר. אילו היו לי תקליטים כאלה, מוכר הרבה מאוד.

רויאלה שמי